

BR MICHAËL HAENTJENS

geboren te Berlare op 25 oktober 1924
overleden te Oostakker
op 26 december 2001

Br. Michaël zal het levenslicht te Berlare op 25 oktober 1924. Eerste professie op 19 maart 1945. Hij overleed, voorzien van het sacrament van de zieken in het Algemeen Ziekenhuis te Ronse op 26 december 2001.

Op de grens van zandig en zandlemig Vlaanderen, aan de Schelde, ligt Berlare, de geboorteplaats van Broeder Michaël Haentjens. Als kind speelde hij aan het mooie Donkmeer, dat ondertussen een grotere bekendheid heeft verworven. De zondagmiddagwandeling met het gezin leidde hem vaak langs de bedevaartkapel van Bareltonk uit de dertiende eeuw. Hier heeft de jonge Leo gebeden om licht voor zijn levensweg.

In 1943 werd hij aanvaard in het noviciaat te Oostakker. Het is zeker geen gemakkelijke opdracht geweest voor de verantwoordelijken van het noviciaat om tijdens Wereldoorlog II een degelijke vorming en voldoende voedsel te geven aan een groep jonge mensen.

Hij spreekt zijn eerste geloften uit in 1945, een van de onrustigste perioden van onze geschiedenis. Kort daarna krijgt hij zijn benoeming als opvoeder in de Humaniora te Oostakker. Hij probeert met medebroeders wegwijz te geraken in het takenpakket van een opvoeder in een grote school. Deze activiteiten bestaan in de eerste plaats in een discreet voorleven, getuigenis afleggen van waarden die men voorhoudt en mogelijkheden scheppen waarin jongeren positieve ervaringen kunnen opdoen.

Het opvangtehuis voor Bejaarden en Wezen te Aalst was zijn tweede standplaats. Vooral de wezen vinden in hem een vaderlijke figuur die met raad en daad hen aanmoedigt, hen aanspoort tot studie en ontspanning. De broeders-cibisten (als soldaten onder dienst) kregen speciale aandacht van hem. Wanneer in de kazerne de keuken gesloten was vond Broeder Michaël in het convent van de Kattestraat wel een weg om soldatenmagen te spijzen en te laven.

Ook in de psychiatrische kliniek "Volière" te Luik apprecieerde men de diensten van Broeder Michaël. Een psychisch gestoord mens is vaak een onrustige, verwarde mens op een eiland waarop hij zichzelf gevangen voelt, héél alleen. Hier moeten toegewijde mensen de patiënt bijstaan. Alleen de overlevering kent het verhaal van de beschikbaarheid het uurwerk rond, van het geduld en de liefdevolle toewijding van kloosterlingen en leken, van hun zorg voor het functioneren van een rust- of verzorgingstehuis.

De langste periode van zijn leven heeft Broeder Michaël in Ronse doorgebracht in het Glorieux Instituut. Hij stond er deels in de opvoeding maar werkte ook mee in het vele werk van het instituut, wasserij en bakkerij.

Bedankt Broeder Michaël, voor de zeventenvijftig jaar trouwe dienst in de congregatie. Hoewel uw heengaan het gevoel van de vergankelijkheid benadrukt, is er tegelijkertijd het innige gevoel van verbondenheid met "Het Eeuwige".

Br. Michel Vander Bracht